

Îmi aduc aminte de ziua când au introdus curent electric în sat. Noaptea, obișnuieți până atunci numai cu lumina lunii, lămpii și a lămpașului, ne minunam când vedeam că becul din vârful stâlpului dă atâta lumină. Ne minunam de parcă ar fi aterizat o rachetă cosmică la noi în sat. Noi, copiii, abia așteptam să vină seara, să se aprindă becurile montate pe stâlpi și să ne jucăm. Cel mai mult ne jucam „De-a valtăii”, un fel de oină.

Elev la liceul militar, ne aștepta o altă viață, un program prea dur pentru un copil de 15 ani. Dimineața, în locul cuvintelor calde rostite de mama, cuvinte cărora mult timp le-am dus dorul, auzeam goarna, la sunetul căreia intra comandantul de pluton în dormitor și aprindea becul. Ca la o comandă venită cu viteza luminii, noi trebuia să sărim repede din pat, ca niște arcuri de pușcă mitralieră, cu somnul încă în noi și să executăm, la ordin, activitățile de dimineață, începând cu înviorarea, la bustul gol, pe platoul liceului, indiferent de temperatura sau vremea de afară. Tot la ordin ne culcam, la „poruncă” mergeam la sala de mese, la clasă, la dormitor, la adunări, la apeluri, la instrucție, iar deplasarea o făceam, în majoritatea cazurilor, în formație, în pas de defilare sau cu cântec. Vorba- ceea: „Dacă-i ordin, cu plăcere!” S-a înregistrat cu noi o ciudățenie care vorbește mult despre puterea obișnuinței: ajunseseam să ne deplasăm în pas de defilare mai bine decât în pas normal. Printre primele cuvinte pe care ni le-a adresat comandantul de pluton au fost: ”-Nu mă priviți ca pe un șef, ci ca pe un prieten care are întotdeauna dreptate!...”, mare adevăr a spus.

În cariera mea în armată, am observat că toți șefii sunt prietenii subordonaților, dar prieteni care au întotdeauna dreptate... Comandantul ăsta de pluton a știut cum să ne ia de la început. Ne-a spus că aici e mai bine ca la pension, că o să trăim cea mai plăcută perioadă din viața noastră și de care o să ne aducem aminte tot timpul. A continuat cu cuvintele: „Să știți că aici sunt femei de serviciu, fete cu vârsta între 16 și 18 ani, care o să vă facă paturile, o să facă curățenie în dormitoare, spălătoare, wc-uri, pe holuri, în sălile de clase, laboratoare, prin curte, tot ele o să vă calce pantalonii, cămășile, lenjeria, o să vă coase nasturii, o să vă lustruiască pantofii, o să vă spele pe spate, dar să știți că ele sunt acum în concediu și până când o să vină, toate aceste activități chiar și altele, o să trebuiască să le executați voi!” Nu știu cât concediu au avut fetele, fiindcă în cei patru ani de liceu n-au venit pe la noi...

Prima dată, când am intrat în sala de mese, am crezut că aici se organizează vreo petrecere, văzând cum era aranjată. Erau mese de patru locuri, cu scaune din lemn cu spătar. Pe ele erau fețe de mese pe care stăteau, frumos așezate, un castron cu ciorbă, patru farfurii, polonic, un coș cu pâine, patru pahare, o cană cu apă, linguri, furculițe și cuțite în dreptul fiecărui scaun. Îmi ziceam că, poate, în prima zi, ne-au adus în popota ofițerilor și a profesorilor, ca să nu ne speriem prea tare, noi tinerii elevi, de viața ce ne va aștepta. Eu eram obișnuit cu mese mari, din scândură, pentru 20 de persoane, cu două bănci de-o parte și de alta, așa cum erau pe la noi, când erau nunți sau înmormântări. Și elevii din Oltenia se mirau. Ei se băgau sub mese, le numărau picioarele și se mirau de ce au patru picioare, fiindcă, ziceau ei, mesele în zona lor sunt rotunde și au numai trei picioare. „Bre, la noi, în Oltenia, și casele sunt rotunde!” -zice unul. „Da', de ce sunt construite casele rotunde pe la voi?”- întreabă un ardelean. „Bre, ca să nu ne vorbească lumea pe la colțuri!” răspunde olteanul. La restaurante nu mă dusese nimeni

niciodată, ca să văd că sunt și mese de patru persoane.

Ne-am așezat la mese, în ordinea stabilită de comandantul de pluton și, după servirea ciorbei, văd prin sală mare forfotă, ospătărițele, fete îmbrăcate toate în fuste albastre, bluze albe și cu un șort în față, defilau de la bucătărie către mese cu câte 12 farfurii fiecare, pline cu mâncare. Am crezut că e vreun act de demonstrație, fiindcă până atunci nu văzusem să ducă cineva mai mult de două farfurii, o dată. Punându-ne farfuriile pe masă, în fața fiecăruia, mulți dintre noi ne uitam la mâncarea din ele și ne bucuram ce frumos arată. Unii, mai civilizați dintre noi, au luat furculița în mâna stângă și cuțitul în dreapta și mâncau cu atâta naturalețe încât ziceam că poate or fi stângaci de mânuiesc așa bine furculița cu mâna stângă. Alții, de la țară, văzându-i, deși nu procedaseră așa până atunci, ca să demonstreze că și ei știu să mănânce civilizat, s-au folosit tot de mâna stângă, luând furculița cu toată palma, într-o poziție ciudată încât aveai impresia că parcă ar vrea să o înfigă în cineva. Se vedea că în mâinile lor au stat mai mult sapa, furca și lopata. Luau din mâncare și când o ridicau, jumătate din conținut cădea, dar nu în farfurie, ci chiar pe pieptul lor. Și când să bage furculița, cu ce a mai rămas pe ea, în gură, o înfingeau în nas sau în obraz, atrăgând toate privirile asupra lor. Ca să nu pățesc ca ei, felul doi l-am servit cu lingura, și am observat că și alți elevi au procedat la fel. Mult timp ne-a trebuit, mie și altora ca mine, să învățăm cum se mănâncă civilizat.

De la masă ne-am deplasat la dormitor, unde erau 12 paturi din metal și peste saltele erau cearceafuri perfect întinse, nevăzându-se nici o cută, și câte-o pătură pe mijloc, împăturită în patru. „Vedeți cum arată dormitorul? Așa trebuie să fie tot timpul! Până vin fetele din concediu, voi trebuie să rașchetați parchetul, să-l lustruiți cu ceară, să ștergeți geamurile, să ștergeți praful de pe tot mobilierul, să întindeți cearceaful ca să nu văd nicio cută!”- ne-a precizat comandantul de pluton, pe un ton care nu admitea altă variantă. Eram deja militari vechi, aveam trei ore de când îmbrăcasem uniforma. Ne-a arătat, apoi, dulapurile din metal în care urma să punem hainele, spălătorul cu mai multe chiuvete la care venea apă rece și apă caldă, wc-urile și cabinetele de duș, toate într-o curățenie perfectă. Mi se părea prea mare diferența față de condițiile mele de acasă, cu wc-ul la 50 de metri de casă, cu ligheanul în care mă spălam, cu copaia în care făceam baie.

„Acum vă înmânez materialele de întreținere”- continuă comandantul, dându-ne, fiecăruia: prosoape, trusă cu ace, ață și nasturi, perie și cremă de ghete, săpun, perie și cremă de dinți. Ultimele două articole nu mai folosisem niciodată. Acasă, mă spălam pe dinți cu degetul, pe care puneam un pic de sare și așa procedau toți copiii de la țară, dar și oamenii mari, de unde bani ca să-i dea pe astfel de produse. Mulți dintre noi, atunci am văzut prima dată perie și pastă de dinți. Poate că și spălatul pe dinți cu sare, în copilărie, a făcut să am dantura bună, ca să fiu apt pentru aviație.

Apoi, comandantul, ne-a întrebat ce meserie are tatăl fiecăruia. Cei dinaintea mea răspundeau ba profesor, ba doctor, ba ofițer, ba inginer, etc. Până să-mi vină rândul, văzându-l cât e de pontos, mă gândeam ce răspuns să-i dau, ca să fiu la înălțimea glumelor lui cu femeile de serviciu, dar în același timp să spun și adevărul. Timpul trecea, în minte nimic nu-mi venea, dar cum m-a întrebat, răspunsul l-am și aflat și profitând de faptul că la noi, la curte se zice ocol, i-am răspuns hotărât: „Tatăl meu este șef de ocol”, și nu l-am mințit fiindcă tata era șeful familiei, al gospodăriei.

VA URMA

Notă

Acest articol este fragment din cartea „Ultimul zbor cu soții Ceaușescu”, scrisă de cdor(r) Alexandru Popa, unul din piloții echipajului elicopterului care a transportat trupurile inerte ale soților Ceaușescu de la Târgoviște la București, în data de 25 Decembrie 1989, Ziua Sfântă de Crăciun. Cei interesați, pot afla informații despre această carte la numărul de telefon 0745.114.431.

cdor(r) Alexandru Popa